

ת"פ 13999/02/10 - מדינת ישראל - משטרת ישראל נגד אסף אוחיון, רונן שמעון זרקא - נדון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 13999-02-10 מדינת ישראל נ' אוחיון ואח'

בפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה: מדינת ישראל - משטרת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד נעמה ניר

נגד

הנאשמים: 1. אסף אוחיון

2. רונן שמעון זרקא - נדון

נאשם 1 ע"י ב"כ עו"ד רונן רבי

הכרעת דין - נאשם 1

כללי

1. על פי האמור בכתב האישום, ביום 3.2.2010 בשעה 17:00 ניסו הנאשמים להתפרץ לדירתה של גב' לגזיאל השוכנת ברחוב יוסף נדבה בהרצליה (להלן - **המתלוננת; הדירה**), באופן שעמדו מחוץ לדירתה, כאשר נאשם 2 מאיר באמצעות טלפון נייד לכיוון הדלת ומנסה לפתוח אותה בעזרת מפתח, ונאשם 1 עומד בסמוך אליו ומתצפת על הכניסה לבניין. משלא הצליחו לפתוח את הדלת, החלו ללכת, אולם המתלוננת יצאה מהדירה והטיחה בפניהם כי ניסו לפרוץ לדירתה. בתגובה לדבריה, ביקשו ממנה הנאשמים כי לא תזמין משטרה, והוסיפו כי הם "עבריינים גדולים בהרצליה" וכדאי "שלא תעשה טעויות".

על יסוד האמור לעיל, ייחסה התביעה לנאשמים עבירות של ניסיון התפרצות לדירה ואיומים.

2. שני הנאשמים כפרו באשמתם, אולם לאחר שהתביעה סיימה להביא ראיותיה, החליט נאשם 2 להודות במיוחס לו, והורשע על יסוד הודאתו. הכרעת דין זו מתייחסת אפוא לעניינו של נאשם 1 אשר כפר באשמתו.

יודגש כי במקור, נקבע מועד הכרעת הדין ליום 25.12.12, אולם הנאשם לא התייצב לדיון מאז, ועל כן ביום 13.5.13 הוריתי על התליית ההליכים, ואלה חודשו רק לאחרונה.

הבסיס הראייתי

3. התביעה עתרה לביסוס הרשעת נאשם 1 על שתי ראיות מרכזיות החופפות האחת לשניה.

הראיה הראשונה - סרטון מצלמת האבטחה שהותקנה בחדר המדרגות של דירת המתלוננת (להלן - **הסרטון**). הסרטון מתעד את שני הנאשמים מגיעים ועומדים בסמוך לדלת דירת המתלוננת, כאשר נאשם 2 מנסה לפתוח את הדלת בעזרת מפתח, תוך שהוא מאיר את חור המנעול בעזרת הטלפון הנייד שלו. באותה העת, עומד לידו נאשם 1, תחילה עם הפנים לכיוונו (ולכיוון דלת הדירה) ובהמשך - עם הפנים לכיוון הרחוב, בסיטואציה הנראית למתבונן מהצד כמאפיינת אדם המאבטח ביצוע "משימה" ומתצפת כי הכל יתנהל ללא הפרעות. נאשם 2 לא הצליח לפתוח את דלת הדירה, ונראה כי באותו שלב התרחק נאשם 1 מהאיזור המכוסה על ידי המצלמה, אך עדיין נראה כי השניים מנהלים שיחה. בשניה 44 של הסרטון, עוזב נאשם 1 את המקום, ומיד לאחריו עוזב נאשם 2. בדקה 01:02 יוצאת המתלוננת מהדירה, והולכת לכיוון הרחוב, ובהמשך חוזרת עם נאשם 2 לחדר המדרגות ולכניסה לדירה ומנהלת איתו שיחה שלפי שפת הגוף נראית כשיחת נזיפה, התנהלות אשר נמשכת לסירוגין מספר דקות במהלכה נכנסים השניים לתוך הדירה ויוצאים ממנה (ראה בעניין זה את עדות המתלוננת המבהירה את שלבי ההתרחשות).

הראיה השניה - עדותה של המתלוננת. מהודעת המתלוננת אשר הוגשה כתחליף לחקירה ראשית (ת/1), ומעדותה בבית המשפט, עולה כי באותו יום שבה לביתה לאחר בדיקות רפואיות, כאשר לפתע הבחינה במסך הוידאו המחובר למצלמת האבטחה (שהותקנה בחדר המדרגות בעקבות סכסוך שכנים), כי הנאשמים מנסים לפרוץ לדירתה. המתלוננת התקשרה לבן זוגה משה גרינפס, וסיפרה לו את שמתרחש, ובמקביל, הנמיכה את הרעש שבקע מהטלוויזיה **ושמעה את הנאשמים אומרים שהם רוצים ללכת להביא צרור מפתחות נוסף.**

וכך תיארה המתלוננת את שאירע בהמשך:

"רגע, אבל אני מסבירה למה יצאתי, ואזראיתא, כלמהשזה, שהם הביאו אותה הפלאפון והתקדמו לדלת וניסו לפתוח את הדלת, כשראיתי, הדלת הייתה נעולה למעלה, בדברהזה, בזה. וכשראיתי שהם ניסו לפרוץ וזה, אני כבר התקשרתי מהבית שלי, התקשרתי לחבר שלי ואמרתי כבר, כאילו משהו מנסה לפרוץ, להיכנס אליה הביתה, אני ראיתי במצלמה, ראיתי במצלמה. ישר ציאתי אחריהם. פתחתי את הדלת וצאתי אחריהם. ואזהם ברחו והאוטו היה לידי הבית. אבל אני אמרתילוטשמע, אמאתם, מהאתם רוצים מהבית שלי? מהאתם רוצים? ואזהם אמרולי" באנו לחבר", אמרתי "לחבר לא מכניסים מפתח בדלתו הכל מצולם" (פרו' עמ' 12 ש' 26-33).

עוד תיארה המתלוננת כיצד אמר לה אחד הנאשמים כי הוא מכיר את חבר שלה, וכי הם "ממהרים לחתונה בירושלים" אולם היא אמרה להם שכדאי שישארו במקום כי הכל מוקלט, ואחד מהם (שאין חולק כי מדובר בנאשם 2) אף נכנס חזרה לחדר המדרגות לבדוק האם קיימות מצלמות (כפי שאמרה לו המתלוננת) והאם הוא מוקלט, וביקש ממנה "שלא תעשה לו בעיות".

המתלוננת הוסיפה ותיארה את חילופי הדברים שהתרחשו טרם הגעת המשטרה:

"לפני שהמשטרה הגיעה הם אמרו לי שאני לא יעשה טעויות ושאיני לא אזמין משטרה וגם אם המשטרה תבוא שאני לא אגיד שהם פרצו ואני אגיד שהם באו לחברים. הם אמרו שהם פורצים, אבל לא התכוונו לפרוץ לבית שלי, ואם הם היו יודעים שזה משפחת לגזיאל הם לא היו מתקרבים בכלל ומהיום שאני אהיה בטוחה שהבית שלי מוגן מפני כל הגנבים" (ת/1 עמ' 1-2).

המתלוננת נשאלה מי מהשניים אמר לה כי "לא תעשה טעויות" וציינה כי: **"שניהם אמרו לי שלא אעשה טעויות" (ת/1 עמ' 3 ש' 14, ההדגשה שלי - ב.ש, וראה אף עדותה של המתלוננת בבית המשפט, פרו' עמ' 21 ש' 20 עד עמ' 22 ש' 8).**

המתלוננת תיארה כי לאחר חילופי הדברים האמורים, עברה התקף אפילפטי, כאשר נאשם 1, חרף מצבה, רצה לעזוב את המקום, אולם נאשם 2 אמר שהוא לא מתכוון לברוח ואף הציע לה להיכנס לרכבו.

וכך מפיה באשר להתנהגות הנאשמים לאחר שהתמוטטה:

"...אדון זרקא ראה שהתעלפתי, ואיבדתי, כמעט איבדתי את ההכרה ונפלתי אחורה, הוא לא רצה לברוח, הוא אמר הבחורה מתה, אני לא בורח מפה, אני, היא לא מרגישה טוב...". (נאשם 2) אמר שאני לא אעזוב את המקום והוא (נאשם 1) אמר, עוזב אותך, יש חתונה בירושלים, בוא ניסע אנחנו צריכים לנסוע, וזרקא פחד ואמר אני לא עוזב את המקום, בואי תעלי לאוטו שלנו, בואי נכנס לאוטו" (פרו' עמ' 17 ש' 31 עד עמ' 18 ש' 3).

אציין כבר כעת כי אין מחלוקת אמיתית באשר לאמינות עדות המתלוננת, וזאת בהינתן הסרטון המאשר את תיאור האירוע כפי שבא מפיה.

נאשם 1 - גרסת ההגנה

4. ניתן לחלק את גרסת ההגנה שהעלה נאשם 1 למספר חלקים, וזאת כמפורט להלן:

בחקירתו במשטרה, הכחיש נאשם 1 כי הוא או נאשם 2 היו מעורבים בניסיון התפרצות לדירה. לגרסתו, הם הגיעו לאותו רחוב על מנת להיפגש עם רב בשם ויקטור ורב בשם רמי אמירה, וכיון שלא ידע היכן הרבנים מתגוררים, המתין שיגיעו אליו, ואף עבר לבדוק שתיים או שלוש כניסות. וכך תיאר נאשם 1 בחקירתו את שאירוע בהמשך: "...ופתאום יצאה בחורה וטענה שאני והחבר שבא איתי ניסינו לפתוח לה את הדלת. הדבר הזה לא קיים. אותה אישה היא דודה של חבר שלי. היא אישה חולה שאפילו החבר שלי אמר לי לא להתייחס אליה שהיא לא בריאה" (ת/7 ש' 5-7). גם בהמשך ההודעה עומד הנאשם על הכחשתו כי הוא או חברו (נאשם 2) היו מעורבים בניסיון התפרצות או באיומים על המתלוננת, וחזר על טענתו כי המתלוננת אינה בריאה בנפשה.

בהודעתו השניה במשטרה המשיך נאשם 1 למסור גרסה מכחישה, וטען כי לא ראה את נאשם 2 מנסה לפרוץ לדירה. בשלב זה החליט החוקר להציג לנאשם 1 את סרטון מצלמת האבטחה אשר תיעד את מעשיהם של השניים ליד דלת דירת המתלוננת, שאז טען הנאשם כי אינו מזהה את עצמו, וסירב למסור גרסה כלשהי (ת/6).

בתחילת המשפט, ועוד טרם החליט נאשם 2 לקבל אחריות על מעשיו, הציג נאשם 1 קו הגנה לפיו עמד במרחק מדלת דירתה של המתלוננת, ולא צפה במתרחש ברחוב. נאשם 1 אישר כי היה בצוותא עם נאשם 2, אולם לטענתו, כפי שפורטה בתגובה לכתב האישום, לאחר מספר שניות בהן היה איתו "הוא התקדם הלאה ועזב את המקום", ובהמשך אף הזמין אמבולנס למתלוננת שחשה ברע, ואף הגיש לה כוס מים. ניתן לראות כי אין בקו ההגנה של נאשם 1 דבר וחצי דבר באשר למעשיו של נאשם 2 ובאשר לתגובתו לאותם מעשים (מוכחים, נכון לאותה העת).

במסגרת עדותו בבית המשפט, ולאחר שנאשם 2 הודה והורשע, מסר נאשם 1 גרסה שונה לחלוטין. לא עוד הכחשה כללית וגורפת, לא עוד טענה כי המתלוננת מדמינת את שתיארה והיא אינה בריאה בנפשה, אלא טענה כי הגיע למקום בצוותא עם נאשם 2 על מנת לפגוש רבנים ולקבל עצה לחיים, כאשר לפתע מצא עצמו עד לניסיון של נאשם 2 לפרוץ לדירה, מבלי שהוא היה מודע לכך, וכמובן מבלי שהדבר יהיה על דעתו. נאשם 1 תיאר כיצד נלחץ מאד מהתנהגותו של נאשם 2, וכיצד ניסה להניא אותו מלהמשיך במעשיו. לגרסתו, התנגדותו למעשיו של נאשם 2 הייתה כה עזה, עד שבתחנת המשטרה החל ביניהם ויכוח שכמעט הסלים לאלימות של ממש (פרו' עמ' 87 ש' 20-23).

כאשר נדרש נאשם 1 להסביר את פשר שינוי גרסתו ציין כי עד לשלב בו הודה נאשם 2 במיוחס לו, לא יכול היה למסור גרסת אמת מטעמים של "אתיקה" ורצון שלא להפליל את נאשם 2.

במהלך עדותו בבית המשפט, לרבות בחקירתו הנגדית, לא נשאל נאשם 1 שאלה כלשהי באשר לאותה אמירה מאיימת אשר יוחסה לו, ולא עומת עם דברי המתלוננת שפורטו לעיל. אשוב ואדרש למשמעות סוגיה זאת בהמשך.

5. במסגרת פרשת ההגנה העידו הרב רמי אמירה (להלן - **הרב אמירה**) ומר ויקטון פדלון (להלן - **ויקטור**). הרב אמירה תיאר כי יום לפני האירוע, פגש את נאשם 1, אותו הוא מכיר שנים רבות, והציע לו להיפגש עמו למחרת היום ברחוב בו ויקטור מתגורר (הרחוב בו שוכנת דירת המתלוננת), שכן ביום זה הוא מעביר באותו רחוב שיעור. הרב אמירה תיאר כי כאשר הגיע לרחוב באותו היום הבחין במתלוננת שרועה על הרצפה וכן תיאר את ההמולה שהייתה במקום (תיאור דומה של ההמולה נמסר אף על ידי ויקטור בעדותו בבית המשפט).

זירת המחלוקת

6. בהיעדר מחלוקת כי נאשם 2 ניסה לפרוץ לדירת המתלוננת, מתמקדת המחלוקת בעניינו של נאשם 1 בשתי שאלות.

השאלה הראשונה - האם מעשיו של נאשם 2 היו בגדר "פעולת יחיד" מבלי שנאשם 1 היה מודע לה או שותף לה?

השאלה השנייה - האם הוכח כי נאשם 1 איים על המתלוננת כי "לא תעשה טעויות", או שמא ניתן לומר כי קיימת אי בהירות בעניין זה, הפועלת לטובתו ומקימה ספק סביר בדבר אשמתו?

טענות הצדדים

7. התובעת, עו"ד נעמה ניר, עתרה להרשעת הנאשם וזאת על יסוד עדותה האמינה של המתלוננת ותיעוד האירוע בסרטון. נטען כי גרסת הנאשם לפיה פעל נאשם 2 על דעת עצמו, ושלא במסגרת תכנון מוקדם, הייתה כבושה. התובעת התייחסה לעדויות הרב אמירה וויקטור וציינה כי דווקא הן מקובלות על התביעה, אולם דווקא בשל כך - אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם וממילא אין בתכנון מפגש עתידי עם הרב אמירה כדי לשלול ביצוע התפרצות ספונטאנית לפני כן.

8. הסניגור, עו"ד רבי, ביקש לייחס משקל מכריע לעדותו של הנאשם בבית המשפט, לפיה כלל לא ידע כי על מעשיו המתוכננים של נאשם 2, שהם "ספק מעשה קונדס ספק ניסיון להתפרץ". נטען כי הסרטון אינו מוכיח קשר של נאשם 1 למעשה העבירה, וממילא התביעה בחרה שלא להאשימו בסיוע. עוד טען הסניגור כי היותו של הנאשם אסיר ברשיון, דווקא מלמד על חוסר ההגיון בהשתתפות בניסיון ההתפרצות. טענה נוספת שנטענה במסגרת הסיכומים (ורק במסגרתם) היא כי יש לזכות את הנאשם על בסיס טענה של פטור עקב חרטה.

דין והכרעה

9. לאחר שבחנתי את הראיות השונות, שוכנעתי, מעל לכל ספק, כי הנאשם ביצע את עבירת ניסיון ההתפרצות המיוחסת לו בכתב האישום. בכל הנוגע לעבירת האיומים, סבורני כי קיים ספק באשר לאשמת הנאשם, הנובע מערפול מסוים בגרסת המתלוננת באשר לזהות הדובר, וכן מן העובדה כי נאשם 1 כלל לא נשאל או עומת עם פריט אישום זה בעת שהעיד בבית המשפט, והכל כפי שיפורט להלן.

עבירת ניסיון ההתפרצות

10. הסרטון אשר הנראה בו תואר לעיל, בצירוף לעדותה האמינה של המתלוננת, מוכיחים מעל לכל ספק כי שני הנאשמים פעלו יחדיו. אמנם, נאשם 2 הוא האדם אשר מנסה לפתוח את דלת דירתה של המתלוננת, אולם נאשם 1 עומד בצמוד אליו, תחילה על הפנים לכיוונו ולאחר מכן עם הפנים לכיוון הרחוב. ציינתי, ואין לי אלא לחזור על הדברים, כי הסיטואציה נראית למתבונן מהצד כמאפיינת אדם המאבטח ביצוע "משימה" ומתצפת כי הכל יתנהל ללא הפרעות. מדובר במתווה מובהק של ביצוע בצוותא, ואין בידי לקבל את טענת הסינוור לפיה מדובר, לכל היותר, בסיוע.

11. לשיטתי, די בנראה בסרטון על מנת להוביל למסקנה בדבר ביצוע המעשה בצוותא, ומכל מקום, מסקנה זאת מתחזקת אף נוכח הנימוקים הבאים:

(א) גרסת נאשם 1 לפיה "נאשם 2 ניסה לפרוץ לדירה ללא תיאום מראש ועל דעת עצמו" היא גרסה כבושה, העומדת בסתירה לגרסה שמסר במשטרה, שם הרחיק את עצמו ואת נאשם 2 מכל קשר לאירוע ההתפרצות. גם לאחר שנתתי את דעתי לאותו הסבר הלקוח מתחום "האתיקה" שהעלה נאשם 1 בעדותו, אין בידי להעניק להסבר משקל משמעותי, ואינני סבור כי יש בהסבר על מנת לשפוך אור אמין על עדות הנאשם שהייתה רחוקה מלהרשים. אזכיר, כי בגרסתו במשטרה לא הסתפק נאשם 1 בשמירה על זכות השתיקה (מהלך שאולי היה מתיישב יותר עם טענתו לפיה רק רצה להימנע מהפללת חברו - נאשם 2), אלא העלה גרסאות שונות, לרבות כאלה המכפישות את המתלוננת ומתארות אותה כמי שסובלת מבעיות נפשיות ויתכן ובדתה את האירוע מליבה. גם הגרסה שמסר בתגובה לכתב האישום, או גרסתו כפי שניתן להבינה מהשאלות שנשאלו העדים, לא הייתה כזו שהיה בה כדי לרמז כי "נפל קורבן" לפעולת יחיד בלתי מתואמת של נאשם 2. זאת ועוד - הנראה בסרטון שולל את טענת נאשם 1, שכן הוא לא נראה כמי שעוזב את המקום מייד בשניות הראשונות של ההתרחשות, אלא עומד בצמוד לנאשם 2 בזמן שזה מנסה לפרוץ לדירה, ולאחר מכן אף עומד עם הפנים לרחוב. ככל שהמעשה לא היה על דעתו של נאשם 1 כפי שטען בעדותו, ניתן היה לצפות כי יעזוב את המקום מייד באותה שניה ולא יתנהל כנצפה בסרטון.

(ב) המתלוננת העידה כי לאחר שנכשל הניסיון לפרוץ לדירתה, שמעה (מבעד לדלת) את שני הנאשמים מדברים

ביניהם ואומרים שהם רוצים ללכת להביא צרור מפתחות נוסף (פרו' עמ' 18 ש' 13-22). צא ולמד, המתלוננת לא רק שלא שמעה "טרוניות" מצידו של נאשם 1 כלפי נאשם 2 על "מעשיו המפתיעים", אלא שמעה את שני הנאשמים מטכסים עצה ומחליטים מה לעשות על מנת להוציא את תוכניתם אל הפועל.

(ג) גם התנהגותו של נאשם 1 לאחר שהמתלוננת יצאה מהדירה והתברר כי היא חשה ברע, יותר ממרמזת על כוונתו, שכן בעוד נאשם 2 חשש לשלומה של המתלוננת וסירב לעזוב את המקום (גם במחיר של מעצר), נאשם 1 ניסה לשכנעו לעזוב את המקום באופן מיידי. יש בעדות המתלוננת בהקשר זה כדי לסתור את גרסת נאשם 1 בחקירתו לפיה לא רצה לעזוב את המקום כיון שלא עשה דבר (ת/7, ש' 8-9). העובדה כי בסופו של דבר נמלך נאשם 1 בדעתו והחליט להישאר במקום עם נאשם 2 (יתכן אף שתוך הבעת רצון מילולי להזמין אמבולנס) אינה מבטלת את המסקנה העולה מרצונו הראשוני לעזוב את הזירה באמתלה של "חתונה בירושלים".

12. אני נכון להסכים עם התהיות שהעלתה התובעת בסיכומיה הקשורות לחוסר יכולתו של נאשם 1 לתאר את הסיבה להגעתו למקום. נאשם 1 אמנם תיאר כי הגיע להיפגש עם רב, אבל ציין תחילה כי שמו של הרב הוא ויקטור (כאשר אין מחלוקת כי ויקטור אינו רב) בעוד שדווקא הרב אמירה, תואר על ידו כ"חבר". ויקטור העיד כי כלל לא קבע עם הנאשם אלא קבע אך ורק עם הרב אמירה. מכל מקום, אין בעובדה כי הנאשם הגיע למפגש עם אדם כלשהו, כדי לשלול אפשרות לביצוע התפרצות "ספונטנית" או מתוכננת עובר לאותו מפגש מתוכנן, ואף שלא מצאתי דופי בעדויות הרב אמירה וויקטור בעניין המפגש המתוכנן, אינני סבור כי יש בהן כדי להעלות או להוריד.

13. נטען בסיכומי ההגנה כי מעשיו של נאשם 1 יכולים לחסות תחת טענת "פטור עקב חרטה". אין בידי לקבל את הטענה ואני מתקשה להבין כיצד ניתן לטעון כי נאשם 1 כלל לא ידע על מעשה העבירה או היה שותף לה, ובאותה נשימה לטעון כי היה שותף לעבירה אך התחרט טרם הושלמה. טענת "פטור עקב חרטה" מחייבת תשתית עובדתית (מפי הנאשם), וזו אינה בנמצא.

עבירת האיומים

14. אמנם, כפי שפורט לעיל, המתלוננת ציינה בעדותה כי האמירה המאיימת לפיה כדאי "שלא תעשה טעויות", נאמרה על ידי שני הנאשמים, אולם במהלך עדותה בבית המשפט אישרה המתלוננת, בהקשר אחר, כי כתוצאה מהעובדה כי נחקרה בסמוך להתקף האפילפטי, עשתה שימוש בלשון רבים, גם כאשר המעשה הספציפי בוצע על ידי אחד הנאשמים (ראה בהקשר זה עמדתה לשאלה מדוע אמרה ש"הם" הכניסו את המפתח" בעוד שאין מחלוקת כי היה זה רק נאשם 2: "אז אמרתי בטעות, ברבים הם", אבל, אני, זה היה אדון זרקא"). אומר כי הגם שעדותה של המתלוננת הייתה אמינה בעיני, הרי דבריה באשר לאותה אמירה מאיימת, נותרו מעט מעורפלים, וקיימת אפשרות כי הדברים נאמרו על ידי נאשם 2 בלבד.

15. לאמור לעיל יש להוסיף שני נתונים:

נאשם 1 לא התייחס לאותה אמירה מאיימת אשר יוחסה לו בחקירה הראשית, וכלל לא נחקר אודותיה בחקירתו הנגדית. החלטתה של התביעה שלא לחקור את הנאשם אודות אמירה זו, חרף המחלוקת בדבר, היא בעלת משמעות מן ההיבט הראייתי.

מהודעת בן זוגה של המתלוננת (שהוגשה בהסכמה) עולה כי נאשם 2 היה דומיננטי יותר באותם מאמצים לשכנעו לא "לעשות עניין". אמנם, מדובר בסיטואציה שהיא מאוחרת לנקודת הזמן בה הושמעה אותה אמירה מאיימת, אך יש באותה דומיננטיות כדי לתמוך באפשרות כי האמירה המאיימת המוקדמת נאמרה רק על ידו (ונאשם 2 אף הודה מאוחר יותר בבית המשפט כי אמר אותה, והורשע על יסוד הודאתו זאת גם בעבירות איומים).

בשולי דברים אלה אוסיף כי האמירה המאיימת המלאה המיוחסת לנאשמים בכתב האישום היא כזו הכוללת אף את "האיזכור" כי "אנחנו עבריינים גדולים בהרצליה", אולם עניין זה עלה אך ורק בדוח הפעולה שערך השוטר ערן אוסטר (שאף העיד בבית המשפט) ולא בדברי המתלוננת. בעדותה תיארה המתלוננת כי השניים אמרו לה שהם גנבים אך לא תכננו לפרוץ לדירה שלה, אך לא עולה מהדברים כי מדובר באמירה מאיימת (פרו' עמ' 24 ש' 6-2).

16. מסקנתי אפוא כי קיימת אפשרות שהאמירה המאיימת "כדאי שלא תעשי בעיות" נאמרה אך ורק על ידי נאשם 2, וכיון שלא ברור האם באותן שניות נכח נאשם 1 במקום (שכן אין חולק כי במהלך האירוע כולו, ולפרקי זמן שונים, השניים התפצלו), יש לזכותו מחמת הספק מעבירת האיומים.

סיכום

17. על יסוד האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת האיומים, ולהרשיעו בעבירה של ניסיון התפרצות למגורים - לפי סעיף 406(ב) בצוותא עם סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

הכרעת הדין ניתנה היום, 24 נובמבר 2014, במעמד הצדדים, אך נחתמה, נוכח תקלה במערכת, רק ביום 24.11.14.

בני שגיא, שופט
סגן הנשיאה

